HannZ

Pre Astu.

Príbeh o psovi, ktorý miloval mňa a ja jeho.

Asta

Maličké si šteniatko bola,
keď si k nám prišla,
spinkala na chodbe,
na gauči i pri stole.

Bol z teba nezbedník,
v zime snehuliaka zničila,
v lete trávu zničila,
mala si každý veselý dník.

Na prechádzke bola
z teba iná šelma,
všetky kúty vymetala,
často strašila si ma.

Zdochlina jak parfém
ty si sa v ňom vyváľala,
vedela si čo je za problém,
keď si domov prišla.

I v snehu si bola
jak vymenená,
gule snehové chytala,
nebola si unavená.

Nič iné som nepotrebovala,
keď to nádherné teplo z teba sálalo,
a keď som zavolala „Asta!" ,
tebe sa to páčilo.

Na rukách si
mi ležala ,
či na lúke hrabala si,
a v lese bežala.

Veľký si ty pažravec,
všetko pojedla,
aj čo si nemala,
potom si žiadala o odpustenie.

Vedela si byť poriadne prefíkaná,
bránka hneď otvorená,
sama si vykračuješ,
na prechádzku ideš.

Keď sme sa hrali,
na záhrade,
lietala si jak blázen,
stále v jednom koli.

Aportovanie ti moc nešlo,
loptičku chytila,
potom si s ňou dookola behala,
dostihnúť ťa nešlo.

S Blchou na lúke
si rada hrabala,
myši hľadala,
takmer vždy márne.

Tvoje ksichtíky
typu obočie zdvihnuté,
úsmev na tvári,
váľanie po tráve.

Joj ako si mala
rada vodu,
do nej skočila,
čakala na kameň v letu.

Dokázala si sa
do kočiara dostať,
či na trampolíne,
sa ako tak udržať.

Všetko toto si robila,
kým si mohla,
kým rakovina neprišla,
ale stále si sa snažila.

Mala si aj bolesti,
no vydržala si,
za to ti ide medaila cti,
za to ďakujem ti.

Hoc som ešte veľmi mladá,
lásku aj tak stále hľadám,
tys mi však ukázala,
čo je to pravá láska.

Cez bolesti i muky
si bojovala,
aby si bola s nami,
tak si dokázala, že láska je silnejšia.

Za to všetko ti ďakujem,
Nič neľutujem,
stále plačem,
neviem či to dokážem.

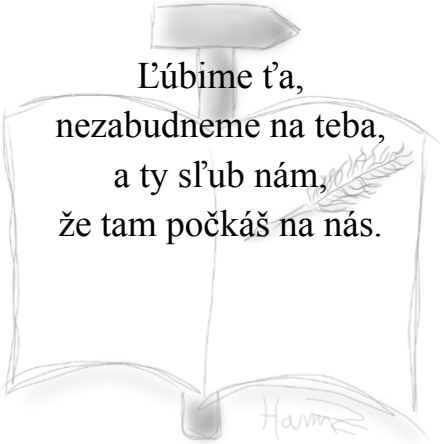

Ľúbime ťa,
nezabudneme na teba,
a ty sľub nám,
že tam počkáš na nás.

Prvá a posledná

Ty si tá čo
Drví moje pliagy,
Srdca skazy,
Nechce nič za to

Lež lásku moju
Ktorú si zaslúži,
Okolo mňa krúži,
Dňom i nocou

Iba s ňou
Zaspávam pri nej,
Snívam o nej,
Hladím ju dotykom

Čo si vyžiada
Ale aj chce,
Vždy aj dostane,
Jej vždy dám

Útechu pred inými
Čo za to nestoja,
Sami nemajú pokoja,
Nevedia si poradiť

A preto chodia za ňou
Myslia si,
Že spasí ich
Pred ich vinou

Čo sami si neustrážia,
No ja im ju nedám,
Ja sa jej nevzdám,
Ja ako jej páža

Ale ako aj pán
Ale navždy rodiny člen,
Večný to sen,
Patrí len nám

Ktorý sme si vysnili,
Každú prechádzku,
I malú hádku,
Len sme prosili

O zľutovanie tej druhej,
Tož sa dialo málo,
Ale za to stálo,
Žili spolu ďalej

Krásne, i v myšlienkach,
Na lúkach s včelami,
Vo vode s kameňmi,
Nekonečných objatiach

Čo zahrejú
Ma aj keď nie si tu,
Necítiť srsti vôňu,
V duši sa rozlejú

Ako mlieko teplé
Čos keď si pila
A pritom chlipla,
Fúzy biele

Okolo pusinky,
Teba celej,
Tak nádhernej,
I tie tvoje krivky

Neskoršie čo boli,
Hladila som každú,
Tvorili ťa celú,
Nehrajú v tom žiadnu roli

To skôr tvoja povaha,
Láska, česť, dobrota,
Nikdy nie samota,
Kvitla v tebe odvaha

Ktorú si aj mne
Dávala keď som potrebovala,
Aj ty si sa mi žalovala,
Stála pri mne

Hoc to nebola
Celkom tvoja povinnosť,
Vyhrávala v tebe oddanosť,
Preto si bola

Taká skvelá
A stále si,
Vo vnútri hreješ mi,
Stále veselá

Si moja,
Telíčko malinké,
Dušička pri mne
A ja tvoja

Navždy, ver tomu,
Ľúbim ťa,
Čakaj ma ta,
Budeme tam spolu.

Január

Chladný mesiac,
Každý mysliac,
Že nič rodiac,
Že nič diať viac.

No i tu,
Žiť smie,
Rozvíjať sa smie,
K istému poslaniu.

A hľa!
Predsa sa dočkalo,
Žiari svetla,
Čas jeho nastalo.

Každý čaká
Že kvety len
V jar sa rodia,
Ale aj v zime.

Všade tíško,
Nikde nikoho.
Cítiť však blízko,
Že deje sa niečo.

Búrky neslýchať,
Ani spev vtákov,
Či slnce hriať
Spoza oblakov.

Hoc všetko spí
A je takmer mŕtve,
To ešte není,
Že je mĺkve.

Hoc vietor prúdi,
Oblakov horda
Sa rúti,
To niet ešte morda.

I keď to nevieš
Cítiť dostatočne,
Proste to nerieš,
Tvoje srdce nie je statočné.

Vžiť sa do toho
Musíš poriadne,
Inak mráz-toho
Ťa bude štípať riadne.

Prvé chvíľky sú isto,
Veľmi namáhavé,
Ale napriek tomuto
To všetko bude lákavé.

Zima reže
Až do hĺbky kostí.
Bolí? Kdeže,
Iba odvahu tvoju mostí.

Teplé obdobie,
Ostatní majú radi,
Možno i toto, ktovie,
Dajú na moje rady.

Vari by život
Mal byť bez viny?
To ako ocot,
Ročné obdobie bez zimy.

Všeličo k tomu patrí,
Ak sa mi dobre marí,
Zmrznutý dážď i vari
Dych studených tvári.

Oči ako od cibule,
Slzí im, prestať nechce,
Inak však nebude,
Keď to každý takto chce.

Načo sa trápiť?
Buď tým,
Kým máš byť,
Načo čas márniť?

Či už zima
Alebo leto,
U mňa vyhráva
Aj tak len jedno.

Síce nie som
Mesiac jesenný,
Osobnosťou som
Ako každý iný.

Mysleli ste,
Že som človekom?
Tak to žijete
Ešte v živote pravekom.

Zimy podpis,
V srdci mám vrytý,
Pes jak vyšitý,
To si teda píš!

Tvoj autogram

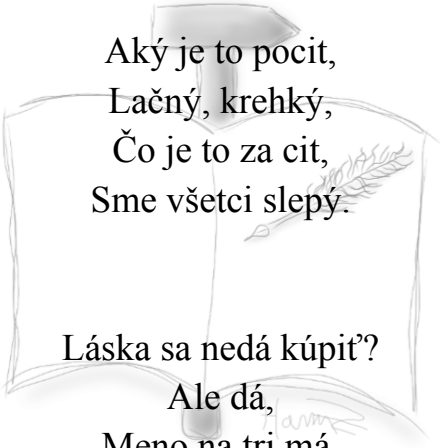

Aký je to pocit,
Lačný, krehký,
Čo je to za cit,
Sme všetci slepý.

Láska sa nedá kúpiť?
Ale dá,
Meno na tri má,
Len nesmieš byť skúpy.

Tak i u nás
To raz bolo,
Sadli do auta,
Šli pre šteniatko.

Klbko malé,
Očká modré,
Sveta nepoznané,
Aj tak odvážne.

Čo to čudo
Všetko dookola,
Hlavu jej to pomotalo,
Čo to všetko byť má.

Šprinty v lete,
Ťažké brzdenie,
To je nadelenie,
Čo sa to deje?

Lovecký pes
Sa v nej nezaprel,
Vystríhala des,
Poslúchala na povel.

Každý nemá
Takého psa,
Ktorý činy má
A vychádza od srdca.

Hlasný štek,
Niesol sa dolinou,
Keď nešlo o pretek,
Ale honbu za slaninou.

Mrk, mrk,
S jej očkami,
Žiadny škvŕk,
Hneď bolo po večery.

Držať krok
Si sa naučila,
Kým prešiel ďalší rok,
Mnohé si vedela.

Ach tá česť,
Pýchy niet,
Lesklá lesť,
Hrdosť v nej.

Keď sme šli do brodu,
Ty len štekala,
Nezahanbila si plemä svojho rodu,
Keď si jak myš mokrá vyzerala.

Spev tvoj večný
Ja počujem, dni noci,
Či jako pes verný,
Pri mne kráčajúci.

Si ako púšť suchá,
Ktorá je nezlomná,
Hláskom do ucha,
Aká si mi podobná?

I jako rieka prudká,
Nič ťa nezastaví,
Volá príroda matka
A rozkazy ti vraví.

Si to, čo mi
Najviac chýba
Celé utrápené dni,
Je to moja chyba?

Už nečuť
Labky tvoje
Po chodníku,
Trápenie moje.

Dať si spolu
Aspoň jeden dúšok,
Ranného vzduchu,
Aspoň na začiatok.

Vždy si hlávku svoju,
Do lona vložila,
Ja som ti opätovala
Lásku tvoju.

Je to ako sen,
Tak dávno sa mi to zdá,
Akoby roky len,
Každý to raz spozná.

Prísaha

Koniec? Hneď na začiatku?
Nie, to nie je v poriadku,
ešte vyjadrenie neprišlo,
a aby hneď aj odišlo?

Často myslím
čo sa stalo a čo nie
aj keď viem,
že s tým nič nespravím.

Bála som sa
krutej reality
Že raz stane sa,
aj tak sme sa tomu nevyhli.

Veľa nás
toho spájalo,
aj teraz, to áno,
ale nie tak ako včera.

Načo je mi
peňazí kopa,
handry doma,
keď tu nie si?

Má to azda
nejakú výhodu?
Meno Asta
má stále ochranu.

Držať sa budeme,
to sme si sľúbili,
Či si ešte pamätáme
ako sme sa ľúbili?

Ja nezabúdam rozhodne
na naše radovánky
či na hádanky
v noci i vo dne.

Lúčne kvety,
svit mesiaca,
nie ako ty,
lásky krásavica.

Takmer ako sestry
sme si boli,
smiechu iskry
málokedy slabosti vystriedali.

Myslíš , že by
sme sa ešte po rokoch spoznali?
Nielen vzhľad, ale aby
povahu poznali.

Či ako skauti,
Musíme dačo zložiť?
Alebo povedať si,
Musíme to prežiť?

To keď ma šteklíš
Svojím šarmom,
Sama mi neveríš,
Neuhýbaš pohľadom.

Chlpy nastražené,
I tie hnedé uši,
Dvere nechránené,
Srdce mi pritom búši.

Kto zná,
Čo to všetko obnáša?
Nik nepozná,
Strach vo vzduchu sa vznáša.

Jak je to možné,
Že čas to všetko pohltil?
Zdá sa mi to nemožné,
Čo on stihol, spravil.

Žere piesok, kamene,
Stromy i vtáky,
Ale nedá to mne,
Že je to bes dáky.

Ešte že spomienky
Vo veľkom obchádza,
A tak vytvára mienky,
Ku čomu sa schádza.

Tak tu teda chodím,
Hľadám, strácam dych,
V myšlienkach sa brodím,
Slabý vidím mih.

Nikdy však nevyhasnú
Spomienky, moje sviece,
Možno muky prestanú,
Ale srdce sa stále mece.

Hoc sa budem v prsia biť,
Či cez hordy plaču sa prebiť,
No a ja ti musím sľúbiť,
Že len teba budem ľúbiť.

Na lúke bosé

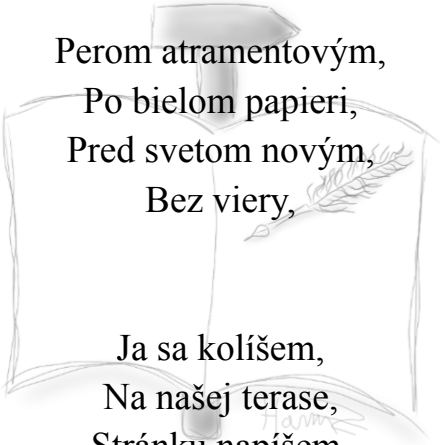

Perom atramentovým,
Po bielom papieri,
Pred svetom novým,
Bez viery,

Ja sa kolíšem,
Na našej terase,
Stránku napíšem,
kým ustane dážď zase,

Prechádzam sa,
Kým neustane,
A nová námraza,
Sa opäť nenaskytne,

To tvorí čudesá,
A hľadí do prázdna,
Kým sa to zdá,
Ako na mori dna,

Čo hĺbku nemá,
A len sa tvári,
Že hladinu nemá,
Pritom vnútro kvári,

Čo ešte dýchať vie,
A my len sedíme,
Ak sa to dozvie,
Že neleníme,

A hľadáme pravdu,
Ak ešte zostala,
V tej čo nemá zradu,
Len rozkvitala,

Keď zočila lásku,
Čistú, panenskú,
Bez oka mrku,
Hľadiac na jej matku,

V kúte tichu,
Keď čaká na teba,
3 roky uplynú,
A ona sama,

Verí, že vráti sa,
Tak ako vtedy v lete,
Tvárila sa,
Že to viete,

O tom slove,
Novom, nepoznané,
Čo poznajú len otcové,
Málo za to vzaté,

A tak pred svetom,
Dávno pochované,
I pred zlom,
No vietor odvane,

Ten zvyšok,
Čo držal pohromade,
Smútok všetok,
I po dlhom páde,

Nastane raj,
Nie pustý, ani číry,
Ale vraj,
Ako keď vzduch víri,

Ti vlasy strapatia,
Trávy v rose,
No nohy nepohladia,
Na lúke bosé,

Sme my chodili,
Smiali sa a verili,
Aby dni sa vrátili,
Čo naše sny skántrili,

Potajme ani čerstvý lak,
Nie ako ten atrament,
Ale ako fľak,
Na nový testament,

Čo hovorí o našej láske,
Bútľavá vŕba,
po kolená v tráve,
Ani listov hŕba,

Keby viali vo vetre,
Smiali sa ako tebe,
Keď na svetre,
Zelenom jak v tráve,

Bola malá lienka,
Pri pomyslení,
Ti bola o nej mienka,
Vzatá v roztržití,

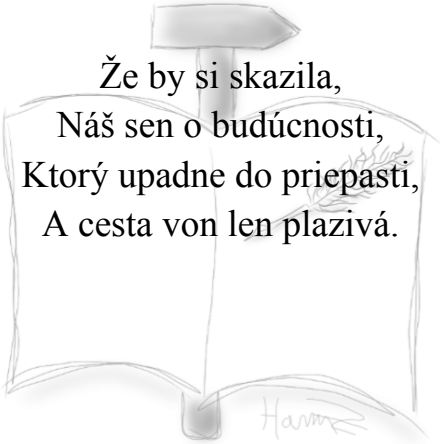

Že by si skazila,
Náš sen o budúcnosti,
Ktorý upadne do priepasti,
A cesta von len plazivá.

Od milotických jezer

Po doline sa tiahne,
Jazero malé i veľké,
Číre jak zlato rýdze,
I striebro oslnivé,

Čo blyští až do krajov,
Všade vôkol,
Zanecháva stopy krokov,
Od mesta po kol,

Čo značí nielen Milotice,
Ale aj medze,
Kade človek idze,
A z kríka oči svietiace,

Vidieť už z diaľky,
Ako žmúria ďalej,
Nie ako srnky,
Sem tam ba- hej,

Ale to tvora,
Čo si každý všimne,
Od neďalekého dvora,
Kde vyrastal zrejme,

A počínal si tak,
Aby ho ľudia ľúbili,
A nie naopak,
Ako sľúbili,

V jeden deň ráno,
Zima ešte bola,
Keď si povedali áno,
A bola hneď jej i tvoja,

V náručí si ju držal,
Tvárička milá,
Či to dodržal,
Už hneď vedela,

Že tu bude navždy,
Patriť ako doma,
Ako vtedy,
Keď volala na ňu mama,

Na rozlúčku,
Vyobjímala i pusu dala,
Takmer na slučku,
Sa ona cítila,

Keď ju dieťa drahé,
Opúšťalo do sveta,
Nevedela kam pôjde,
Ak ju čaká odveta,

Bude isto pripravená,
Nepadne do pasce,
Statočnosť má,
Ak sa jej zachce,

Niečo nové skúsiť,
Čo ešte nevidel nik,
Chcieť sa odvážiť,
Na života ryk,

Ktorý by ju isto odvďačil,
Pekným úkrytom,
Čo by sa jej zapáčil,
A bol dobrým miestom,

Ale hneď spomínala,
Na drahý domov,
Bez okov,
I tu tak bola,

Rovnako šťastná,
No veľmi sa jej cnelo,
Dievčinka krásna,
Ale i tak to chcelo,

Znova cítiť známy pach,
Ďalekej krajiny,
Kde rástlo rákosie i mach,
Plné cudzej ozveny,

Ktorá volala na ňu,
Nech sa vráti,
No ona večnému lovišťu,
Čo ju vábi,

Bude verná,
Až do samého konca,
Ba i pevná,
Či dokonca,

Jej navždy utkvie spomienka,
Tých hôr i lesov,
Ako jej hovorievala maminka,
Nech sa nebojí tých vresov,

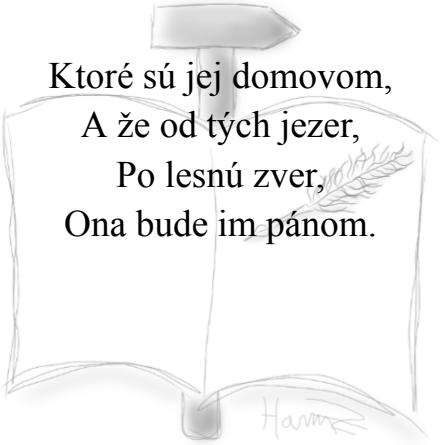

Ktoré sú jej domovom,
A že od tých jezer,
Po lesnú zver,
Ona bude im pánom.

Zajtra o 3 roky

Ako tisíce hviezd,
Si ja po nociach spievam,
Keď vypadnú z ich hniezd,
Na teba si spomínam.

Ach, láska moja krásna,
Nepočuť ťa, nepoláskať,
Ale v mojom vnútri si vzácna,
Stále, to začína so mnou kmásať.

Nebo modré stále,
Lesy kypré zelenou.
Avšak čo je stále,
Že ty nie si mnou.

Hlaď na mňa s útechou,
Kým si ja zas uvedomím,
Že nežijem prázdnotou,
Ale tvojím vedomím.

Teplý mi je tvoj kožuch,
Zahreje ma až na kosť,
I keď nemá veľa múch,
Je mi predsa pre radosť.

Pri ohni sa chvejem,
Tancuje vôkol pahreba,
Potom sa len smejem,
Pretože to bolo od teba.

Opieram sa o palicu,
Ako stará mať,
Lepšie krivú chrbticu,
Ako z teba nič nemať.

Čo mňa po celom svete,
Pokiaľ si ty nablízku,
Bárs mi aj poviete,
Ale trpezlivosť nemám nízku.

Strach razom opadá,
Radosť s tebou vždy,
Aj keď to sem tam nevypadá,
Chcem, aby to bolo tak navždy.

Čo to ako tak,
Po vie o nás dvoch,
Keď pozrú oni tak,
Zo zachmúrených pohľadov.

Nevie nikto nič,
Pokiaľ to sám neskúsi,
Lepšie ako nič,
Vie ten, čo skúsi.

My ale dobre vieme,
Samé to poznáme,
Slovka síce nepovieme,
Ale srdce to povie samé.

Život za tú druhú,
By sme dali,
Bez mihu okamihu,
Ani raz nezaváhali.

Prechádzam sa,
Sama a potichu,
Snažím sa žiť bez prepychu,
Čo láska volá sa.

Nezabúdam azda,
Na to, čo bolo?
Keď som zavolala „Asta",
A tebe sa to páčilo.

Nezabúdam azda,
Čo som cítila?
Tak sa mi zdá,
Že chvíľa rýchlo pominula.

Je to ako let,
Nezávislý, slobodný,
Tak so mnou poleť,
Do výšin nebeských.

Láskou si ma vždy,
Tak veľmi ohúrila,
Chcela som, aby to bolo navždy,
Aspoň som to skúsila.

Spomienky sú večné,
I tie zabudnuté,
No v mojom srdci úžasné
Naveky ukryté.

Si mi svetom,
Si mi radosťou,
Dala pocit v tom,
Milovaná tvojou osobnosťou.

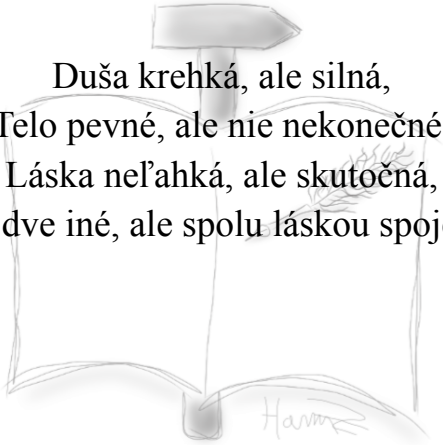

Duša krehká, ale silná,
Telo pevné, ale nie nekonečné,
Láska neľahká, ale skutočná,
My dve iné, ale spolu láskou spojené.

Škvrna v srdci radosti

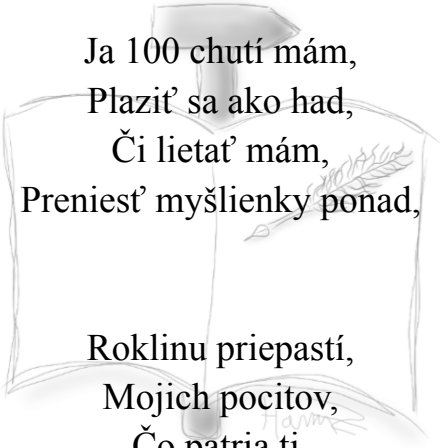

Ja 100 chutí mám,
Plaziť sa ako had,
Či lietať mám,
Preniesť myšlienky ponad,

Roklinu priepastí,
Mojich pocitov,
Čo patria ti,
Naveky vekov,

Budem tu zatratená,
Sťa púštny kvet,
Nikdy nerozkvitá,
Na tento svet,

Plný možností,
Čo si mi ponúkla,
Nikdy som neodmietla,
Smiech tvojich radostí,

Čo niesol sa nad,
Všetky kotliny,
Keď zbierali sme maliny,
Pred našou lúkou i nad,

Domami plnými ticha,
Ako pusté a preto,
Sa neostýcha,
Ani posledné to,

Čo tam stále dýcha,
Rastie okom nepatrné,
Zaniká tam pýcha,
A pod krídla ochranné,

Sa to na seba tískne,
Ako my dve,
Túliac sa k sebe,
Vnútri v nás tkvie,

Bez hraníc,
Túžba i ratolesť,
Že odpustiť mi smieť,
Dávno nemusíš,

Myslieť nad tým,
Čo som vykonala,
A ako to strašne bolí,
Keď rodinu som stratila,

Ešte nie pred dňami,
Čo tiché sa zdali,
No je to za nami,
City moje lámali,

Ako palicu,
O nohu,
Bez súcitu,
A bez dodatku,

Ako je to ťažké,
Sa tváriť,
Že nič netrápi také,
Mňa, len čo zdobiť,

Predsiene,
Plné krvou,
Hlavne láskou,
A sú prepojené,

Sťa lúče svetla,
Dotýkajúc sa zeme,
I môjho tela,
Avšak povieme,

Kto je na vine,
S tým ako mi je,
Bláznivo i túžobne,
Márnivo i smutne,

Ale v tom sa zdá,
Tiež za hrsť,
Dobra azda,
Pripomínajúc srsť,

Čo si nosila,
Každú zimu,
Poctivo menila,
Každú sezónu,

Aby náhodou,
Neskyslo,
To krásnô,
Vôní kvetov,

Zo šípky,
Sťa tvoje,
Líca, plamene,
Nepohasnú nikdy,

Čo utkvie v pamäti,
Navždy spomínať bude,
A čo zase v srdci,
bude navždy horieť.

4 nohy a 1 chvost

Kto vedel ľúbiť,
Kto sa vedel postarať,
Určite vedel i sľúbiť,
Určite vedel i rozplakať.

Kto toto nezná,
Nie je hodný cti,
Ako je vec jasná,
Z mojej dávnej mladosti.

Jedno dievča by vám,
Veru povedalo,
Ako to chodilo,
Za takých skorých rán.

Ona vie ako to bolo,
Ona vie čo sa stalo,
Či pekla zažilo,
Alebo sa neba dožilo.

Ona vám povie,
Čo vám treba,
Ten sa to dozvie,
Čo nemá rád seba.

Ona za to nič,
Nepýta,
Ani za mladosti bič,
Drahého mýta.

Ona báje mluví,
Ona ich píše,
Ona nie ako vy,
Ona z inej ríše.

Kto sa ma nebojí,
Ona vraví,
Tak ten obstojí,
Postavte sa tu, milí moji.

Keď ešte mladá,
Ale nie mať,
Chodiac po humná,
Príbehy zametať.

Kde tu sa hmýri,
Zrnko slovka,
Ale to ešte nehovorí ti,
Ako je to zvonka.

Kdysi som aj inak,
Vyzerala, hlaď,
Tam sa pozri tak,
Inakšia na pohľad.

I viac som zabehla,
I viac zniesla,
Nad oblaky sa niesla,
Už nie som v tom zbehlá.

A ja nie som sen,
Kiežby som bola,
A to pre teba len,
By som existovala.

A či vidíš,
Či mi niečo chýba?
Nie len čo vo vnútri vidíš,
I keď to nie je chyba.

Veď pozri,
Lepšie sa prikloň,
Nebuď lenivý,
Nech nečujem ston!

Ta ja ti ukážem,
Ranu môjho tela,
Na, tu ti kážem,
Pozri, ľa ľa.

To nie je z vojny,
Ani zo zlyhania,
To je zo samoty,
A utrpenia.

Pravda, môjho,
Koho iného,
Ja si za to môžem,
Ešte ti niečo ukážem.

Poď, syn môj,
Tu je to miesto,
Tu je žiaľ môj,
Čo vidno neisto.

Áno, dobre rozumieš,
Tu som skonala,
A čo ty ešte vieš,
Že ja som tu byť už nemala.

Áno, ja som blud,
Blud tvojej mysle,
V spomienkach si a buď,
Kým nie je ešte zle.

Života naša pieseň

Kde sa ženú mraky,
Kde sa ženú zvery,
Keď nie je taký,
Čo uverí.

My spolu sa vydáme,
Na našu púť,
Cez hory, lesy sa dáme,
I cez veľkú púšť.

Kde sídlo majú bohovia,
A kde spí prostý ľud,
I ako otrokovia,
Len ty so mnou buď.

Cesta je dlhá,
Plná nástrah,
Možno je ako mlha,
Naskytne sa náhľad.

Sval srdcový nech
Nám búši,
Či ako slamy mech
Na slnku sa suší.

Nech žije naša pieseň,
Nech zvoní cez ulice,
Že i keď nastane jeseň,
Zástupy budú tisíce.

My ladným krokom,
Si držíme reputáciu,
A tí, čo stoja bokom,
Zažijú len mutáciu.

Lebo kto v nás verí,
Kto nás vzýva,
Naveky drží podpery,
A viac sa neozýva.

Na mori sa plaviť,
Budeme donekonečna,
Aj keď budú sirény vábiť,
Naša cesta bude večná.

Hlaď, čo sme vybudovali,
A tak sa pre to báli,
Že by ľudia odcudzovali,
A ďalej nás zaháňali.

A predsa, znie
Naša pieseň,
Šumí, silnie,
Sťa nezlomný remeň.

Pozri na naše háje,
Z ktorých sú báje,
Hovoriac o nás dvoch,
Ako o veľkých bohoch.

Kto si naše mená,
Dobre pamätá,
Toho nevymetá,
Strigônech deva.

Sme my ale dvojka,
Patríme však k sebe,
Akoby nás dojka,
Sama mala pri sebe.

Ty ako kvietok,
Ja ako tŕň jej,
Ty sa len smej,
A ja rozpútam zmätok.

Nikdy nechyrovali
By o nás,
Sami sa čudovali,
Či nie sme z Mars.

Kladiem si tiež otázku,
Potom váham,
Avšak to visí na vlásku,
Lebo som šťastná, že ťa mám.

Nech závidia,
Nech sa aj potknú,
Však oni uvidia,
Ak sa ťa dotknú.

Ta ďalej kráčame,
Labky si zmáčame,
Ale to nevadí,
Každý má vady.

Ty si mojou oporou,
V nejednej situácii,
Aj keď zahalia nás oponou,
Rozprávať budú i veštci.

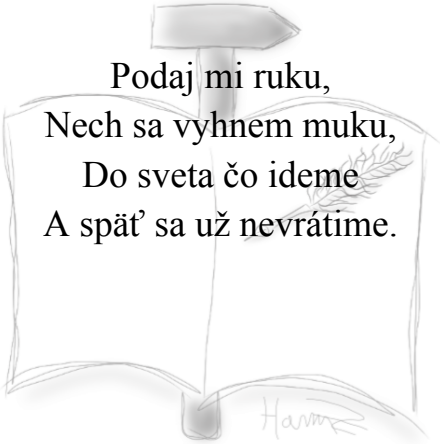

Podaj mi ruku,
Nech sa vyhnem muku,
Do sveta čo ideme
A späť sa už nevrátime.

Pre teba až naveky

Slnko odchádza,
Moje slnko áno,
Čo každé ráno,
Ma jemne pohládza.

Nezachádzaj, nechoď,
V srdci veľký bôľ,
Nechoď preč, nechoď,
Ozýva sa z rôľ.

Necítiť teplo,
Ani duše dych,
Studené jak sklo,
To je už na povzdych.

Čuješ ten srdca šum,
Alebo dotyky moje?
Už nejasný um,
A ruky ston to je.

Čuješ spev vtákov,
A môjho hlasu?
Slnko spoza oblakov,
Či cengot hlasu?

Prebuď vo mne,
Ako vo sne,
Len málo, skromne,
Kým ma zotne.

Zostaň slnko,
Prosím chvíľu,
Zasaď zrnko,
Pre moju milú.

Otvor svoje vráta,
Ľudia drahí, rata,
No im sa to neráta,
Na nich už len kata.

Či je to tak moc?
Žiadať kvôli láske,
Kým nastane noc,
Chvíle sú krátke.

Ja hodím kameňom,
Ja zhodím horu,
Kým je ona v ňom,
Premení sa na nočnú moru.

Zrakom ostrým sokol,
Páli ma na kúsky,
Priviažem ho o kol,
Nech mu je on úzky.

Hľadám liek čo
Ty nikdy nezkonáš,
A ty sa budeš pýtať prečo
Predtým, ako vykonáš.

Hľa, držím ťa v náručí,
Sladká moja radosť,
Čo mi srdce poručí,
Je mať na seba zlosť.

Áno, dovolila som,
Už som nemohla,
Viem, sklamala som,
Kiežby som zdochla.

Slnko, prosím,
Neber ju preč,
Pozri, čo v sebe nosím,
Nepočuješ moju reč?

Necháš ma kvíliť,
V bolestiach?
Musíš to siliť,
V povinnostiach?

Dni už prešli,
Ale trápenie nie,
Stále to bolí,
I keď sa zotmie.

Ako ja ťa milujem,
Si pre mňa všetkým,
Ale ľutujem,
Že to nie je už ako predtým.

Čo sme spolu zažili,
Toľko spolu prežili,
Času, lásky, zábavy užili,
Ale spolu už nedožili.

City moje naveky,
Sú iba tvojimi,
Kým neskonajú moje veky,
A prídu za tvojimi.

Moja duša sa chvastá,
Takú lásku ráčilo,
Keď som zavolala „Asta",
A tebe sa to páčilo...

A navždy aj bude.

Múdrosť starého psa

Plačeme...
Smejeme sa...
Taký je kolobeh života,
A klameme.

Klameme o láske,
O šťastí, rovnováhe,
Že vždy sa niečo nájde,
A zlé do kúta zájde.

A čomu vlastne veríme?
Tomu všetkému a neprestávame,
Hráme sa na niečo, čo nie sme,
A čo sa nedá nájsť, hľadáme.

Múdrosť starého psa!
Všetci sa pozrú, ale nikto ho nezavolá.
Aj áno, aj nie je mu to jedno,
Hľadá v nás svetlo.

Putuje, i zastaví sa.
Kladie si otázky, usmieva sa.
Aký to sprostý ľud!
Iste to len blud!

Ďalej kráča, ide k potoku.
Prejde cezeň, chladí ho v rozkroku.
Ale on nezabreše,
Ryby hľadia- jemu sa nedoreže.

Beží cez dedinu,
Založí si tam rodinu,
Beží ďalej na koniec,
Prejde neveľký kopec.

Hľa, napravo most,
Pomyslí si, to je skvost,
Tu sa usalaším,
Iste všetkých potešim.

Zo začiatku to nebolo tak,
Vládkyňa štípala, ani rak,
Ľudia zvláštni,
Na pohľad krásni.

Časom si zvykli,
Vládkyňa i ľudia ho prichýlili,
V srdci láska rástla im,
A pes pocítil, že patrí k nim.

Bol jedovatý ako had,
Ale poprosil, keď mal hlad,
V srdci vystriedal chlad,
Lásky a radosti zamat.

Roky utiekli,
Slečny na babky sa premenili.
Ako sestry, ako matky,
Mňa k úcte, láske a pochopeniu vychovali.

Keď Asta odišla,
Ja som plakala,
Nebola som jediná,
Čo tú bolesť prekonáva.

Blchu však nádej neopúšťala,
Aj keď sem tam pišťala.
Bola so svojou rodinou,
Jedinou a milovanou.

Ďakujem Blche za to,
Že so mnou zvládla to,
Ja i ona sme zložité povahy,
Čo vyrovnajú každé váhy.

Kiežby to bolo inak,
Všetko naopak,
Ničoho neľutujem,
Ani keď už Blška tu nie je.

Toľko nehy, toľko času,
Dlhý ako zrnko z klasu,
So mnou strávili,
Obe ma tak milovali.

Aj ja ich,
Ale to nevyrovná sa im,
Ďakujem im za tú česť,
Že žijú so mnou dodnes.

Pozdrav

Ako sa máš?
Ako sa ti darí?
Počúvaš ma
Ako v noci spím?

Tvoj hlas mi znie
Ako zvon nádeje,
Tvoj hlas mi utkvie
Na veky večné.

Si tam?
Isteže,
Vnímaš ma
I poniže.

Tak sa spievam
Na tvoju chválu,
Radosťou lietam
Pre tvoju slávu.

Neviem kde si
A kde budeš,
No ver mi,
Že v mojom srdci navždy budeš.

Ako mi len chýbaš,
Ako to len bolí,
Ale viem, že pri mne líhaš,
Keď sa najviac bojím.

Si taká silná,
Aká si krásna,
Aká si štedrá,
Aká si starostlivá.

Každú noc
Ba i deň,
Som ti vďačnou
Za každý sen.

Kiežby som ťa láskala,
Dotýkať sa smela,
No vystačím si aj z mála,
Som z toho veselá.

Si pre mňa tým,
Čo som vždy chcela,
Sediac na nádvorí,
Uvedomujem si to až teraz.

Taká čistota,
Aká dobrota,
A ja som rada,
Že som tvoja.

Tak pri mne stoj,
Ako si to doteraz robila,
Čo si premohla smrti boj,
A tak vrúcne milovala.

Na okamih

Si svetlom,
Za ktorým idem,
Keď mi je ťažko,
A sama nevládzem.

Čo je to len dotyk,
Len na okamih,
Viackrát sa ten rovnaký
Nezopakuje nikdy.

Čo je to túžba,
Keď ju nevyjadrím,
Stratím ťa,
Ak sa za tebou neotočím.

Si mi jarným vánkom,
Čo hladí mi tvár,
Keď som pod oblakom,
A neviem kam.

Sme si blízko,
Len na krok od seba,
Neuvidí to nikto,
Keď hľadím na teba.

Spomínaš si ešte?
Na lúky plné bylín,
Čo za chvíľu boli sťaté,
Tvojím rýchlym bežaním.

Sú dni,
Kedy sa rada nevidím,
Ale ty ukážeš mi,
Že ich zbytočne nenávidím.

Prečo si tam
A nie tu?
Bolo ťa tam treba
A mňa necháš samú?

Nie, ja viem,
Že i odtiaľ na mňa dosiahneš,
Nevrháš tieň,
Ale istotu, čo mi daruješ.

Čo bych dala za to,
Vrátiť čas, čo bol náš,
Prežiť ho
Znova a zas.

Viem, sa nedá,
Lebo čo bolo, stalo sa,
A nové musí prísť,
Tak ako každý musí odísť.

Prosím, nezmeň sa,
Zostaň a opri sa,
Veď to, čo nám náleží,
Spolu dohromady nás udrží.

Náš nehmotný život

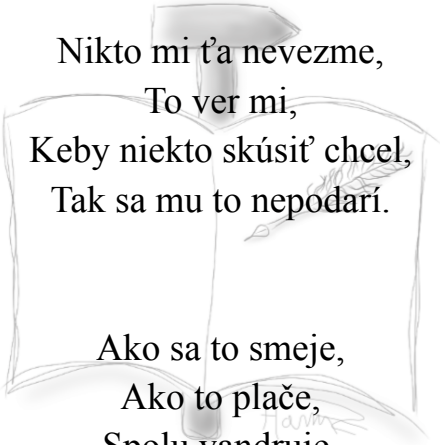

Nikto mi ťa nevezme,
To ver mi,
Keby niekto skúsiť chcel,
Tak sa mu to nepodarí.

Ako sa to smeje,
Ako to plače,
Spolu vandruje,
To duše naše.

Je azda život krátky
Na to, aby sme boli šťastní?
Nezažiť tú premenu,
Z tela na dušu.

Máme cieľ spoločný,
Veď o tom sme snívali,
Keď sme sa spojili,
A tajne si spievali.

Je to azda hriech?
Túžiť po sebe,
Cítiť sa sťa púpä v rozkvete,
Prv ako zmení sa v peľ.

Ale ma to ťaží,
Ale ma to kvári,
To svet ma neobdarí,
Mať takej čary.

Jestvuje takého miesta,
Kde tône sú plné radosti,
A my prišli ta,
Bez nijakých starostí?

Podobá sa to vetru,
Čo príde a je zas tu,
Mení sa a formuje,
Dokola nás obklopuje.

A veríme tomu?
A chceme to zažiť?
Dáme sa na cestu,
Kde sa večne bude žiť?

Nie sme si rovné,
Vôbec podobné,
Ale spoločné,
To je niečo iné.

Ak máme na to odvahu,
Isto to zvládneme,
Prekročiť medzeru,
Čo vytvoril život vo vesmíre.

Iným neviditeľné,
Spolu jedinečné,
Čo bolo pred nami skryté,
Je teraz navždy večné.

Náš hmotný život

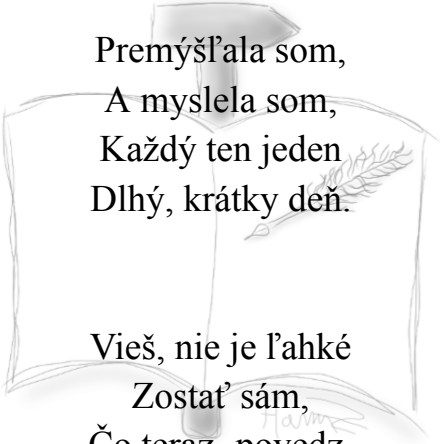

Premýšľala som,
A myslela som,
Každý ten jeden
Dlhý, krátky deň.

Vieš, nie je ľahké
Zostať sám,
Čo teraz- povedz,
A ja sa na to dám.

Vedela som,
Cítila som,
Že si pri mne,
Ale to nestačí len.

Koľko má rok mesiacov,
Toľko sa mi cnie za tebou,
Hoc je to len taká doba,
Mám pocit, že sú to storočia.

Koľkokrát sedela
Som pri okne,
Koľkokrát plakala,
Že nie si pri mne.

Niekedy žiadam veľa,
To ja veľmi dobre viem,
Nikdy viac som však nechcela,
Ako keď ťa každý deň objímem.

Nikdy by som netušila,
Nikdy by som nedúfala,
Že to, pre čo som žila,
Je to, po čom som túžila.

Oceán je malý,
Les je malý,
Ale svet náš celý,
Ten bol skvelý.

Neviem ako sa ti vodí,
Už nevidela som ťa dlho,
Pozrieť ma prosím prídi,
Je mi bez teba mdlo.

Mám aj niečo skryté,
V skrinke po tebe uchované,
A tak môcť tvoj pach,
Cítiť zas a zas.

Ale povedzme si pravdu,
Nič sa nevyrovná tomu,
Ako čas na tráve
Sme trávili, na i na lúke.

Dotyk- nemá slov,
Ale predsa hovorí za všetko,
Koľko nám už toho povedal,
A mám pocit, že ešte musí dodať.

Plná života

Líca rumenec,
Úsmev široký,
Na hlave veniec
Si mi posadila ty.

Koľko času mi zostáva?
Márna predstava,
Ako na zem lístie padá,
Ja viem, že ma sprevádzaš.

Má to vôbec zmysel
Si niečo nahovárať?
Nikoho nevidieť
S kým sa o tom porozprávať.

Bojujem sama so sebou,
Kde mám istotu?
Dáš mi silu
Veriť každému dňu?

Nič mi nechýba,
Pomaly sa na to dívam,
Ten svet okolo mňa
Rastie i sa rozvíja.

Dni sa menia
A roky letia,
Už nie sme to,
Čo sme bývali.

Ďakujem ti za to šťastie,
Čos mi dala v auguste,
Teším sa a radujem,
Znova žijem.

Prázdne miesto je zaplnené,
Nie tým rovnakým,
Ale novým,
Nie je to zlé.

Ale ani ono,
Ach, ako len spomínam,
No nevrátim to,
Ďalej kráčam.

Viem, že si trpela,
Ale teraz obeťou som ja,
Čo na tvári
To rovnaké nosí.

Dalo mi to teba,
A veľké ponaučenie,
Na miesto hľadela,
Kde tvé je odpočinutie.

Nie raz som tam šla,
Dotkla sa kameňa,
Cítila sa šťastná,
Že tvoj hlas počujem z neba.

Odkaz

Moja drahá mademoiselle,
Ako je to dlho už?
Kto to vymyslel,
Rátať niečo také?

Vieš, nikdy som sa ti neodvďačila,
Za tvoje činy,
Za tvoje chyby,
A chvíle strávené osamote.

Dúfam, že si nablízku,
Moc mi chýbaš,
Kto si utiahne uzdu,
Aby nevyvádzal?

Nuž, toť moja vďaka,
Ale nie konečná,
Držala si našu rodinu pohromade,
Niežeby sa teraz rozpadala.

Ale je to iné,
Také plané,
Mám spoločníčku síce,
Ale to tajomstvom nie je.

Ďakujem za momenty,
Lebo tie boli kľúčové,
Ani som si neuvedomovala,
Že sú to lekcie.

Ďakujem za príbehy,
Čo sme si samé napísali,
A lásku,
Čo nech trvá naveky.

Ďakujem za srdce tvoje,
Čo bilo až do konca,
Aké bolo len silné,
Odrazom to tvoja duša.

Ďakujem za tvoj hlas,
Čo utkvie mi v pamäti,
Mám pocit,
Že šumí vo vetre.

Ďakujem za Aidu,
A za Blchu,
Držali ma pri živote,
Ukázali smer a pravdu.

Ukázala si mi svet vlastný,
Ach, aký je rozmanitý,
Keby bol ťažký,
Chytila bych ho do ruky.

Ďakujem na stotisíc,
Ďalej vo mne ži,
Nikto necíti to, čo ja,
Tvoja prítomnosť je priam hmotná,
Čakaj ma,
Navždy tvoja Hanka.